

Tyve år i offentlig tjeneste

Af Kristian Skammelsen, Vestre Allé 6, 7760 Hurup

Hvis man skal have succes i livet, må man være på det rigtige sted, på det rigtige tidspunkt og sammen med de rigtige mennesker.

Det var netop hvad der skete for mig hin aften i begyndelsen af 1975, da Ruth Schjødt Pedersen, Vestervig, kom til bestyrelsesmøde i Kristelig Folkepartis lokalbestyrelse i Sydthy. Amtet skulle indstille tre personer til opgaven som vurderingsformand i Sydthy. Mit navn kom på som nr. 2, men vi fik at vide, at det kun var en formsag, for ministeren, som havde den endelige afgørelse, tog altid den første.

Stor var min forbavselse, da jeg tre måneder efter fik min udnævnelse. Af én eller anden grund var den første blevet forbigået, og jeg havde fået et arbejde, som jeg intet anede om. Det skulle vise sig, at det var et drømmejob for en husmand som var kommet i halvtredsårsalderen, og egentlig var ved at køre træet i arbejdet med at klippe kreaturer, og hvad andet arbejde jeg havde kunnet finde som supplement til landbruget.

Nu måtte jeg så til at sætte mig ind i hvad arbejdet egentlig bestod af, og det var en stor opgave selv om jeg, og flere andre nye folk fra hele landet, startede med et tredagskursus i Køge. Det gav selvfølgelig et vist teoretisk kendskab til faget, men det var dog først, da jeg kom til at arbejde med det i praksis, at jeg fattede systemets krinkelkroge.

Jeg skulle først og fremmest sørge for at de vurderinger til ejendoms- og grundskyld som skulle foretages i Sydthy Kommune blev foretaget. Dertil havde jeg en stab på 16 kommunalt udpegede vurderingsmænd, og det var dem, jeg nu skulle være formand for, og sørge for at deres vurderinger var rigtige og i samme niveau som tilsvarende ejendomme. Der var bare det, at de fleste af dem havde været vurderingsmænd i flere år, og derfor var betydelig klogere end jeg på området. Der var ikke andet at gøre end blankt at indrømme, at det var mig, som skulle have hjælp af dem og ikke omvendt. De tog da også meget godt imod mig og var mig til stor nytte i den første tid, og jeg fik et meget godt forhold til dem.

Det var da også dem som havde lokalkendskabet, hvad jeg fandt ud af, da jeg fik en stak vurderingsskemaer til gennemsyn og fandt en

række udstykningsejendomme som på papiret var ens, men som dog var vurderet vidt forskelligt. Jeg sendte dem tilbage med besked på, at der måtte være noget galt, men jeg fik dem uændret igen, de var så forskelligt vedligeholdt og drevet, at forskellen i vurderingen var rigtig. Det måtte jeg bøje mig for, men samtidig fandt de vist også ud af, at jeg ikke godtog hvad som helst, og det kan jo give gensidig respekt.

Desværre betød forskellige sparerunder at antallet af vurderingsmænd blev skåret ned til seks og dernæst helt fjernet, så jeg de sidste fire år var alene om arbejdet. Tidsmæssigt betød det ikke så meget, det opvejedes af øget EDB-hjælp, men jeg savnede utrolig meget at have én eller flere at snakke med, når jeg kom ind i store komplicerede vurderinger.

Samtidig var jeg medlem af skyldrådet for Viborg amts nordre skyldkreds som dækkede Thy, Mors samt Sallingsund og Sundsøre kommuner på Salling. Skyldrådet bestod simpelthen af de seks vurderingsformænd i dette område, og det udgjorde første klageinstans over vurderingerne. Endvidere skulle vi udstikke den generelle linje for vurderingen og holde øje med ensartetheden indenfor skyldkredsen.

Som nybegynder holder man lav profil i en kreds af garvede rødder, man er i lære og lurer efterhånden nogle af kunsterne efter, senere da man selv var blevet ”den gamle”, blev man læremester for de nye. Et princip som har vist sig at fungere udmærket og sikret kontinuiteten og ensartetheden gennem den naturlige udskiftning som må forekomme.

Det var denne klagebehandling, som var den absolut mest interessante del af arbejdet. Man kom rundt og så de mange forskellige ejendomme fra andre synsvinkler. Det hus eller den gård som måske ved første øjekast syntes god eller dårlig, kunne man få et helt andet indtryk af ved nøjere gennemgang, og beboernes personlige præg gav yderligere liv og charme. Ved besigtigelse af en boligkarré i Thisted hvor vi gik fra den ene lejlighed til den anden, nøjagtig ens i størrelse og udformning, og så alligevel så vidt forskellige, alt efter om det var et par ældre folk som var flyttet ind fra en stor gård, eller det var unge mennesker med lyse møbler og plakater på væggene i stedet for

familieportrætterne, jo så ser man hvor forskellige mennesker er.

Seks forskellige personer i et skyldråd, som tvinges til samarbejde når man har så forskellige baggrund og syn på de mange ting, må kunne give problemer, skulle man synes. To socialdemokrater, to venstremænd, en fremskridtsmand og en fra Kristelig Folkeparti som bliver sat sammen, giver naturligvis anledning til politiske debatter, hvor bølgerne kunne gå højt, men det var glædeligt at se, at når det gjaldt det arbejde, som vi skulle udføre i fællesskab, var alle politiske uenigheder lagt på hylden, og ingen kunne ud fra vore synspunkter i de forskellige sager, vi skulle tage stilling til, bedømme hvilket parti vi kom fra.

Inden for denne kreds udvikledes efterhånden en gensidig respekt for hinandens synspunkter, og med tiden ligefrem venskab og godt kammeratskab, der udmøntedes i små venskabelige drillerier eller i dybsindige samtaler om livets store spørgsmål.

Som eneste missionsmand i selskabet håber jeg, at jeg har været med til at fjerne nogle af de fordomme, som mange har om at missionsfolk er triste og humørforladte personer, der fordømmer alt og alle der ikke har relation til kirke og bibel.

Hvor mennesker mødes præger man uvilkårligt hinanden, og det er da mit håb, at jeg også har været med til at præge dette selskab i positiv retning.

Tyve år er gået, lidt efter lidt blev besætningen på husmandsstedet i Skyum reduceret for til sidst helt at forsvinde. Marken blev jeg ved med at passe, og på den måde reguleredes arbejdsbyrden i takt med alderen. Jo, det var alle tiders job der som en appelsin faldt i min turban, det var en gave, en gave fra oven, og mit sind er da også fyldt af taknemmelighed til alle gode gavers giver.

Nu er jeg så faldet for aldersgrænsen, og jeg savner ikke arbejdet så meget, som jeg egentlig havde frygtet, jeg har så mange interesser som optager min tid.

Det sjove forsvandt ud af vurderingsarbejdet i takt med at EDB-systemet rykkede ind. Den sunde dømmekraft er blevet afløst af kolde maskinberegninger som ikke har noget med vurdering at gøre. Det var meget passende for mig at få opgaven, og det var meget passende for mig at blive fri.

Kilde: Sydthy Årbog 1996, side 94-95.